

L'equip de la discogràfica Bankrobber, la setmana passada a la Vila de Gràcia. / ANDREU PUIG

El titella Rei Assuerus, durant l'espectacle. / TERESA MIRÓ

Broggi reforça el vessant còmic i literari d'Espriu a «Primera història d'Esther»

J.B. / Barcelona

● Salvador Espriu va escriure *Primera història d'Esther* el 1948, l'any que es va crear l'estat d'Israel, en una Espanya en plena dictadura. L'autor va evocar la història bíblica d'Esther barrejant-la amb personatges del seu univers de Sinera. En el refons d'aquesta «improvisació per a titelles» —com definia Espriu la peça— s'hi deixava entreveure un rei titella influenciat per un conseller (Aman), que prova d'exterminar els jueus, gent sense terra, sense llengua, sense drets. En la Catalunya del 1948, aquells jueus amb risc d'extermini no eren altres que el poble català. Oriol Broggi, que debuta com a director al Teatre Nacional de Catalunya, ha reforçat el vessant còmic i farsesc del text ric, literàriament parlant, i enrevessat amb històries i personatges que es desdoblen deixant «sense amplificar ni eludir» el to de denúncia: la situació cultural catalana

d'avui «no és comparable, tot i que sí que hi té aspectes semblants».

Primera història d'Esther es representa, des de dimecres fins al 4 de març, a la Sala Petita, que pràcticament dobla la capacitat. I és que la posada en escena de Broggi planteja grades a dues bandes de l'escenari per evidenciar una plaça pública on es fa un conte de titelles, innocent a primer cop de vista.

La riquesa literària és un dels reclams de l'espectacle. Broggi no hi ha renunciat i, fins i tot, hi juga còmicament quan fa passar, entre els personatges, un diccionari per comprendre el que un diu a l'altre. Per Ramon Vila (Mardeo-queu), hi ha una satisfacció doble: sentir el vocabulari utilitzat per Espriu i acabar entenent-lo adscrit al context. La música també tindrà protagonisme en aquesta particular versió, ja que serà un element que traslladarà l'acció a un estadi «romàntic i melancòlic», diu Broggi.

Mans enlaire amb Bankrobber!

El segell ha impulsat en només cinc anys tota una nova escena de grups «indie» catalans

G. VIDAL / Barcelona
● Fer compatibles en un mateix programa de Ràdio Bisbal l'avantguarda de segons quins grups d'electrònica i el cançoner de La Trinca pot tenir només cabuda en l'imaginari de Marçal Lladó i Xavier Riembau, d'aquests que —sense saber tocar ni un sol instrument— sempre han tingut clar que han nascut per a la música. D'experiments amb gasosa a Ràdio Bisbal van passar a organitzar concerts al Teatret d'aquesta vila empordanesa i, després, a vendre marxandatge al Festival de Benicàssim. D'allí, ja amb Jordi Pi i Ramon Punsetí, a potenciar, amb unes maneres de fer poc pròpies de la indús-

tria discogràfica en crisi permanent del segle XXI, uns quants dels projectes —Mazoni, Sanjosex, Guillamino— més imaginatius de l'escena pop rock catalana.

El segell Bankrobber, a cavall entre La Bisbal d'Empordà i la Vila de Gràcia, ha estat cabdal per al naixement d'una música *indie* a Catalunya expressada en català i, certament, ningú no els pot acusar de ser poc atrevits. «El disc de Guillamino, de música electrònica i sardanes, es trobava a mig camí de tantes coses que no em puc imaginar cap altre segell català editant-lo. Són artistes que requereixen paciència per saber-los explicar», reclama Riembau.

A Guillamino, però, se l'ha sabut explicar tan bé que fins i tot els japonesos el van entendre, com es va fer palès en una actuació a Tòquio a la tardor, en què Pau Guillamet, barceloní de 30 anys, va seduir el públic nipó a còpia de sardana electrònica.

En cinc anys d'història, Bankrobber ha editat un total de deu discos de Holland Park, Mazoni, Sanjosex, El Chico con la Espina en el Costado i Guillamino i, tot i que cada setmana reben almenys dues maquetes i uns quants correus electrònics de grups anhelosos de formar part del planter de la companyia, volen fer la feina al seu ritme. «Ens agrada fer les coses bé, de manera arte-

sanal i tractant els artistes de tu a tu. És una qüestió de filosofia i considerem que és vàlida, perquè cap dels nostres grups s'ha quedat en l'anonimat», defensa Lladó.

Com ja han estat fent des dels seus inicis, Bankrobber celebraran l'aniversari —en aquest cas el cinquè— amb un concert de gorra avui a partir de dos quarts de vuit del vespre a la sala Apolo de Barcelona, en què els primers tres-cents assistents obtindran un DVD. El cartell, a més dels grups en nòmina de Bankrobber, inclou Miqui Puig, Roger Mas, Pau Riba, Màrius Serra exercint de raper i el poeta Josep Pedrals unint-se a Guillamino.

Ian Paice: «Sóc l'àrbitre de Deep Purple»

G. V. / Barcelona
● Des de l'illa caribenya de Santa Lucía i a punt d'embarcar-se en una gira que avui el durà a Barcelona (Bikini, 20.30 h; 25-30 euros), el bateria de Deep Purple, Ian Paice, confessa a El Punt com s'ha mantingut des del 1968 fins ara en una banda sempre infectada per les lluites d'ego. «Jo aporto al grup la raó i el pragmatisme, que en els temps de Ritchie Blackmore a la banda no era pas fàcil. Ara som una demo-

cràcia i si un diu una cosa i un altre en diu una altra, jo sóc qui fa d'àrbitre.»

Mentre Deep Purple es prepara per tornar de gira per Europa a la primavera, Paice s'ha reunit amb quatre italians, els quals va conèixer en una *masterclass*, per abordar una gira, segons explica: «En què puc tocar de manera relaxada cançons clau de la història del rock que no són de Deep Purple sinó de Cream, Hendrix i Free.» Cançons d'una era d'aura-

da que Paice creu encara molt vigents: «Són vells discos que mai no moriran. Fixa't en els bateries, senties que eren éssers humans, no pas màquines. Ara, els joves són tècnica-ment increïbles però les facilitats tècniques d'ara, que a la meua època no existien, fa que els sigui difícil forjar-se una personalitat. Jo, Ginger Baker (Cream) i John Bonham (Led Zeppelin) ens vam veure obligats a espavilar-nos i a trobar el nostre pro-

pi estil amb pocs mitjans.»

I amb Purple, fins quan? «M'encanta que tant jo com Ian Gillan i Roger Glover vulguem mantenir la flama de la llegenda encesa. Sé que quan decidim acabar-ho, s'haurà acabat per sempre, i això és una cosa que hem de tenir present.» No són els únics: «Fixa't amb els Stones, creus que necessiten els diners per continuar tocant? Simplement continuen gaudint del que ja feien quan eren nens!»

Quarta generació

● Oriol Broggi és un director que coneix Espriu més pel que ha escoltat a escola que pel que ha vist en teatre. Tot i així, ha actuat, com a actor, en alguna producció espriuana. El director Sergi Belbel va proposar-li que fes una lectura de nova generació. En el repartiment hi figuren noms veterans i consagrats, com Jaume Anguera («a l'escola Adrià Gual en Ricard Salvat ens donava els textos d'Espriu com a llibres de capçalera»). De fet, la de Broggi és la cinquena producció professional d'aquest títol, estrenat abans per Jordi Sarsanedas (1957), Ricard Salvat (1962 i 1977) i Lluís Pasqual (1982). El director reconeix que nota una gran expectativa per a la seva versió que veuran, també en sessió escolar, el que és la quarta generació d'Espriu. Ramon Vila recomana, per als més estrictes, «anar a gaudir l'obra» més que no pas fiscalitzar la direcció.